

DIALOG

OTÁZKY ● ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 247

PROSINEC 2008 ROČNÍK 19

CENA 10 Kč

Úvodní referát na XXV. teoreticko-politické konferenci KSČM 15. listopadu 2008

Socialismus není o chudobě, ale o důstojnosti a lidskosti

aneb bez internacionální spolupráce komunistických a dělnických stran; bez diktatury pracujících; bez solidarity s nejhudššími; bez ochrany modré planety a vědeckým hospodařením s jejími zdroji - nemůže být kapitalismus poražen

Téma dnešní konference je tak závažné, a zároveň průzračně jasné, že jsem se rozhodl, zda by nestačilo pouze konstatovat následující tezi a jít domů.

Teze by mohla znít asi takto:

„Kapitalismus vede k válkám, a tím i k principiálnímu porušování základního práva člověka - práva na život.

Politickým náboženstvím kapitalismu je touha po moci, touha ovládat a rozhodovat o jiných.

Jeho ekonomickým náboženstvím je touha po zisku, který získává privilegiováním si vytvořených nadhodnoty nikoliv vlastní prací, ale privilegiováním si výsledků práce jiných. Výkořisťováním nájemné pracovní síly. Prostřednictvím zisku ovládá svět politicky.

A v neposlední řadě, jeho ideovým náboženstvím k zachování a konstituování vlastní moci je antikomunismus.

Kapitalismus v současné podobě vede vždy k fašizaci společnosti. V globalizované podobě je finančně, politicky i vojensky úzce propojen s církvemi, mafiami a teroristickými skupinami celého světa.

Takto se vyvíjející kapitalismus vede k drancování planety a následně k likvidaci samotného lidstva.

Zmínit tento, k žalovu směřující stav, může jen mezinárodní hnutí pracujících na vědeckém základě. A tím je marxismus. Věda o zákonech vývoje přírody a společnosti, o revoluci vykořisťovaných a zbídačovaných mas, o vítězství socialismu, o vybudování beztržní společnosti.

Marxismus je teoretickým základem praktického boje komunistické strany za uskutečnění socialistické revoluce.

Marxismem-leninismem nazýváme marxistické učení prakticky rozvinuté Leninem v období imperialismu, socialistických revolucí a budování socialismu.

Marxisticko-leninské přesvědčení je následně rozumové, citové a volní ztotožnění se s marxismem-leninismem. To určuje životní zaměření a postoje lidí a projevuje se jako podnětná síla v jeho činnosti, uvědomění, jednání i chování.

Morální kodex budovatele komunismu, jako souhrn morálních principů (přijaty na XXII. sjezdu KSSS v roce 1961 a postupně se k němu přihlásila většina komunistických a dělnických marxistických stran), za hlavní zásady přijal: odanost věci komunismu, svědomitá práce pro společnost, vysoké vědomí společenské povinnosti, kolektivismus a soudružská vzájemná pomoc, humánní vztahy mezi lidmi, poctivost, pravdivost, mravní čistota a skromnost, vzájemná úcta v rodině, péče o výchovu dětí, nesmiřitelnost k nespravedlnosti a příživnictví, k nepřátelům socialismu a míru, bratrská solidarita s pracujícími všech zemí světa.

A tak můžeme poznání shrnout do poslední věty této teze: „Bez nové, chtěli marxisticko-leninské Komunistické internacionály, nebude imperialismus poražen - poražen bude lidstvo.“

Jsem upřímně rád, že jsou dnes mezi námi přátelé z mnoha bratrských stran ze zahraničí. Pozorně a zodpovědně si vyslechneme jejich názory na jednotu komunistického a dělnického hnutí.

I když to bude znít možná paradoxně, můžeme v mnohém závidět těm stranám, které nikdy budování socialismu nezažily. Jsou totiž mnohem odvážnější i otřejší v politickém boji, zároveň otevřenější v každodenní práci, teoreticky i organizačně připravenější. A hlavně jim nechybí to, co nám dnes v naší práci asi nejvíce schází a řekl to i na posledním zasedání Ústředního výboru KSČM po-

slanec Stanislav Grospič - důvěra prostých lidí a každodenní mravenčí práce mezi prostými pracujícími. Důvěra té drtivě většiny, která vytváří ničím nenahraditelné hodnoty a přitom je s ní jednáno jako s pívem, jako s odpadem. Přesto, že například u nás tvoří téměř sedmdesát procent obyvatel.

Chápu jejich každodenní sny o bohatství, o lepším životě, bourácích, vilách apod. Kdo takový sen neměl? Jenže dnes u nás by mnohým stačilo, kdyby měli na splátky dluhů, na čínži, energii apod. Vždyť nakonec levicoví i pravicoví politologové přiznali po nedávných volbách, že to bylo vlastně referendum proti pravici. A to nás hydra světové krize zatím olízla jen jedním jazykem.

A nutno přiznat i to, že se stále ještě většině našich lidí žije lépe než ve většině zemí světa a v mnohém i než v USA. Jinak by se nemohl v americkém Kongresu objevit scénář zveřejněný v Northstar Compass, který mimo jiné konstatuje, co nás ještě čeká.

Cituji: Čtémáctého března letošního roku se za zavřenými dveřmi Kongresu USA konalo tajné zasedání. Jednání mělo zůstat utajené před veřejností. Jednalo se o následujících tématech:

1. Zhroucení ekonomiky USA v září 2008.
2. Zhroucení severoamerického finančního systému v únoru 2009.
3. Možnost občanské války, jako následek předpovězeného krachu.
4. Preventivní zatčení politicky nespolehlivých lidí, podezřelých z účasti na povstání.
5. Jejich uvěznění v koncentračních táborech REX 84 v současné době dobudovaných.

(Pokračování na str. 2)

Před 129 roky se narodil J. V. Stalin

Každoročně si 21. prosince připomínáme výročí narození J. V. Stalina, jedné z nejvýznamnějších osobností 20. století.

Revolucionář, věrný žák K. Marxe, B. Engelse a V. I. Lenina, dokázal v čele bolševické strany, kterou pomáhal vytvořit, přeměnit zaoštalé Rusko v moderní světovou velmoc. Povšiml si toho mimochodem také W. Churchill a vysoko ocenil tuto skutečnost, jakkoli byl politickým protivníkem Stalinovým, a jen Hitler, když smrtelně ohrozil Velkou Británií, ho přiměl ke „koalici“ se Stalinem.

Stalin stál po boku V. I. Lenina v historických chvílích Velkého Října, stejně jako v letech, jež následovaly, kdy bylo zapotřebí uhájit plody této revoluce, samu existenci sovětského Ruska. Byl pevnou Leninovou oporou, když byly kladeny základy socialismu. Po Leninově smrti přivedl pak výstavbu socialismu na šesté světlo k vítězství. Dovedl totiž tvrdě rozvinout revoluční učení marxismu-leninismu, a co bylo nejdůležitější, uhájil strategii a taktiku leninismu proti jeho nepřátelům, trockistům a všem rozvratníkům. Ruka se mu nezachvěla v boji s protivníky, se zběsilou kontrarevolucí a jejími pomahači. Pod jeho vedením dokázala bolševická strana stmelit pracující lid Ruska k boji za svobodu od odvěkého vykořisťování a útisku.

A k největším pak zásluhám Stalinových patří, že dokázal sjednotit národy SSSR ve Velké vlastenecké válce proti agresivní úderné pěti imperialistům, barbarskému hitlerovskému Německu a že v této válce vedené na život a na smrt SSSR pod jeho vedením zvítězil a zachránil tak celé lidstvo před hnědým morem. Jak konstatoval Klement Gottwald k 70. narozeninám Stalinovým, tento jeho čin bude provždy zapsán zlatým písmem do dějin. A my bychom nikdy neměli zapomenout, že tento triumf zpečetila Rudá armáda 9. května 1945 osvobozením Prahy.

Dějinné zásluhy Stalinovy tím však nekončí. Zemi, z velké části zničené válkou postrádající miliony nejlepších kádrů, jež položily životy za socialistickou vlast, zemi, proti níž imperialisté znovu zahájili tažení otevřeným proklamováním studené války (v březnu 1947), dokázal Stalin znovu pozvednout k obnově socialismu. Ale nejen to: pod jeho vedením se zformovalo jádro světového socialistického společenství, jehož součástí se stalo i lidové

demokratické Československo; z jeho iniciativy se začala vytvářet široká protimperialistická fronta, tábor demokracie a míru.

Žel, toto nadějně světodějné dílo, jehož bylo dosaženo za cenu nesmírných obětí, bylo po Stalinově smrti hanebně zmařeno. Ne hned, ale postupně, plíživě, zákeřně. Jak to jen dovedou revizionisté, maskující se frázemi o demokracii, svobodě a lidskosti. Nic nemohlo být podlejšího. Zrada byla dovršena tzv. perestrojkou, která otevřela cestu světové kontrarevoluci. Se zámkou, že přý je nutné skoncovat se „stalinovskými deformacemi“. Jsme dnes svědky, jak se z různých míst toto renegátství šíří a zastírá. KSČM má na tuto špinavou práci experty: Ransdorfa, Dolejše, Balína, hellerovce v Centru pro teoretická a strategická studia (dřívejší TAP) i další. Zásluhou těchto lidí, kteří dnes představují takzvanou eurolevici, již dávají dokonce přívlastek „moderní“ a „radikální“ (tj. radikálně se snažící oddělit od revoluční minulosti a teorie marxismu-leninismu), je dělnické hnutí v současnosti značně dezorientované, prožívá období nebyvale těžké krize. Východisko z ní mimo jiné je: **rehabilitovat Stalina, pravdivě zhodnotit jeho dílo a přihlásit se k jeho nesmrtelnému odkazu.** Čas pro to zraje.

Začít s rehabilitací J. V. Stalina lze například šířením projevů Jana Masaryka, jež jsme za války poslouchali z londýnského rozhlasu. 7. listopadu 1944 mj. prohlásil:

„Ruská revoluce byla dělána především pro Rusko. Zrodil se nový typ státu. Z národů, které mezi sebou měly ještě v roce 1861 miliony otroků – otroků v pravém starověkém smyslu slova, vyrostli noví lidé, hrdí, vzdělaní a pracovití. A z jejich práce a nadání vyrostly továrny, celá města továren, šachty, doly, vysoké pece; lid snědl sám, co zasel, a početná ruská obilnice nesloužila jako zásobárna ostatní Evropě, nýbrž dala chleba ruskému dělníkovi a rolníkovi. A když byly napadeny, národy Sovětského svazu vydaly ze sebe Rudou armádu, která ničí Němce, a jejich továrny vydaly zbraně, které jsou lepší německých. Musí to být velká myšlenka, která dovedla v jedinečném Stalinově provedení nachodnout sovětský lid k takovému vypětí sil, obětavosti a lásky k vlasti. Je to historická skutečnost, před kterou se sklání každý člověk, i nekomunista.“

Redakce

K 17. výročí založení VKSB

Překlad části článku gen. taj. ÚV VKSB N. A. Andrejevová

Před 17 lety, 8. 11. 1991, v období krutého přelomu naší sovětské historie jsme hrdě a statečně vztýčili praporek Lenina a Stalina (přes hysterický povyk různých pseudokomunistů, zbaběle se schovávajících před obrazem Stalina) a nesli jej vpřed. Nedovolili jsme odstěpencům špinit naši hrdinskou a slavnou sovětskou minulost. Tehdy, jako jediní, jsme pracujícím, obalamuceným protistalinskou politikou, ukazovali reálnou cestu východiska ze složité situace vzniklé na území SSSR i ve světě po kontrarevolučním převratu v SSSR.

Dnes, jako i doposud, jsme jedinou skutečně komunistickou stranou na území bývalých sovětských republik, stranou bezvýhradně věrnou učení Marxe-Engelse-Lenina-Stalina, stranou dělnické třídy stojící společně s rolnictvem a pracující inteligencí pod praporem marxismu-leninismu.

Prošlých 17 těžkých let pod vládou buržoazní kontrarevoluce VKSB úspěšně překonávala mnohé těžkosti a překážky, které nám na naší cestě kladl buržoazní režim, rozbíjela všechny pokusy oportunistů rozštěpit, rozrušit naši stranu zevnitř.

Všechny tyto roky jsme vedli nesmiřitelný boj proti oportunistům v komunistickém hnutí nejenom u nás, ale i za hranicemi, vedli jsme boj za revoluční znovuzrojení sovětského státu, diktatury proletariátu, socialismu v naší veliké mnohonárodnostní vlasti Svazu sovětských socialistických republik – bratrské rodiny sovětských národů.

Od okamžiku svého vzniku je VKSB vševzavovou stranou, aktivně působící ve všech

regionech SSSR. Naše strana – praporečník bolševismu, byla od počátku budována jako monolitní, ideologicky čistá, revoluční strana, věrná velkým marxistickým heslům proletářského internacionalismu, diktatury proletariátu. Naším konečným cílem je vybudování komunismu.

Naše strana přináší nemalý vklad k snaze mezinárodního sjednocení komunistických a antiimperialistických sil, těsně spolupracuje se socialistickými zeměmi, s revolučním a národněosvobozeneckým hnutím na celém světě. V zahraničí rozšiřujeme myšlenky bolševismu prostřednictvím našich žurnálů ve francouzštině, angličtině i internetem, publikováním vystoupení nejvyššího aktivu naší strany na mezinárodních seminářích, konferencích a sympozii. Základní materiály strany jsou překládány do mnoha jazyků a jsou publikovány v tištěných vydáních v zahraničí.

Ke dni založení naší VKSB 8. listopadu (1991) přejí srdečně všem členům naší strany pevné zdraví, mnoho životních sil, úspěchů v naší mimořádně těžké a tolik potřebné činnosti v popularizaci myšlenek bolševismu, v získávání do řad VKSB toho důstojných soudruhů, v uchránění jasné a tvrdé pozice v boji s oportunismem za věc Lenina a Stalina.

Ať žije Veliký Říjen!

Ať žije internacionální jednotu a bratrství všech progresivních sil naší planety v boji proti imperialismu!

gen. taj. ÚV VKSB N. A. Andrejevová
Říjen 2008, Leningrad
(Z časopisu Vperjod přeložil Petr Chodil)

Pokrokoví lidé nikdy nebudou mít důvod slavit 17. listopad 1989

Buržoazní reakce a tzv. levicoví politici neradi slyší, že za celou historii českého a slovenského národa v minulém i tomto století bylo v oblasti ekonomické, sociální a kulturní nejúspěšnější období reálného socialismu.

O tom svědčí mimo jiné tato fakta: národní důchod se v Československu od roku 1948 (100 %) do roku 1989 zvýšil 7,2krát (721 %). Z toho v českých zemích 6krát (616 %) a na Slovensku 11,3krát (1132 %). Rozvoj hospodářství umožnil všem lidem pracovat. Socialismus odstranil vykořisťování člověka člověkem, nezaměstnanost, bezdomovectví a sociální nejistotu.

Reálný socialismus prokázal své přednosti

Životní úroveň rostla nejen „vyvoleným“, ale všem občanům. Osobní spotřeba obyvatel se od roku 1948 (100 %) do roku 1989 v Československu zvýšila 5krát (491 %), v českých zemích 4,4krát (436 %) a na Slovensku 6,7krát (671 %). Tyto výsledky byly uznávány a oceňovány v celém světě. Taková je pravda o této době, kdy pracující lid byl hospodářem ve své zemi.

Dnes za 19 let od kontrarevoluční změny v listopadu 1989 je Česká republika znovu kapitalistickým státem, jehož materiální základ tvoří soukromé vlastnictví výrobních prostředků a vykořisťování člověka člověkem. Politické a ekonomické moci se zmoc-

nil domácí a zahraniční kapitál, který ovládl národní hospodářství a zmocnil se výsledků mnohaleté práce dělníků, rolníků a pokrokové inteligence. V ČR je znova přes půl milionu lidí bez práce. Tisíce našich občanů ztratily svůj domov a žijí v nelidských podmínkách. Sedmdesát procent národa, především rodiny s dětmi a důchodci žijí ve stále větší bídě.

To vše se výrazně zhoršuje s nastupující světovou hospodářskou krizí. Proto nelze souhlasit s prohlášením předsedy ÚV KSČM V. Filipa v České televizi, že „KSČM může 17. listopad 1989 slavit jako pád byrokratického socialismu a začátek mnohem volnější práce i pro komunistickou stranu“ (Haló noviny 18. 11. 2008). Toto prohlášení vedoucího činitele KSČM v době, kdy sílí útok reakce proti komunistům a většině národa, se setkalo s velkým odsouzením. Lidé nezapomněli, jak žili za socialismu a jak žijí dnes v podmínkách surového kapitalismu. Důvod k oslavám listopadu, 17. listopadu 1989, má jenom reakce, novodobí zbohatlíci a zahraniční kapitál.

Bez správného úřednictva se žádná země neobejde. Ono hraje v podstatě ve společnosti pozitivní úlohu, aniž bychom se museli domnívat, že kroky úředníků si pokaždé zaslouží pochvalu.

(Pokračování na str. 2)

Pokrokové lidé nikdy nebudou mít důvod slavit 17. listopad 1989

(Dokončení ze str. 1)

Ostře hanlivý, pomlouvačný význam slova byrokracie, o kterém mluví V. Filip, provázal nástup reálného socialismu od počátku, aby politicky otravoval vědomí občanů, jimž nové poměry přinesly odstranění kapitalistického vykořisťování a z toho vyplývajícího zabezpečení jejich základních sociálních jistot po celý život. Ale to nemohlo existovat bez kvalifikované řídicí činnosti

Programové plánovitě řízení socialistické společnosti si vyžadovalo, aby občané aktivně a solidárně spolupracovali na jejím rozvoji a přizpůsobili se novým demokratickým podmínkám, odlišným od předchozí buržoazní skutečnosti. Tak to také naprostá většina občanů chápala. Ne tak k potřebám socialistického rozvoje přistupovali příslušníci bývalé vykořisťovatelské třídy soukromých majitelů výrobních prostředků a lidé s nimi reakčně spjatí, kteří plánovitý rozvoj reálného socialismu označovali jako byrokratickou zvlášť. Falešně se oháněli starostí o demokracii, ale ve skutečnosti jim šlo o obnovu starých vykořisťovatelských kapitalistických poměrů. Odsudek byrokracie se stal jednou z metod útoku na socialistickou společnost.

V kritice reálného socialismu však nebyla buržoazní reakce sama. V této věci jí asistovala vlivná skupina členů komunistické strany a prokapitalisticky zaměřených lidí z řad institucí Národní fronty, oportunistických a revizionistických živlů; lidí, kteří nejrůznějšími způsoby fakticky sabotovali výstavbu československé socialistické společnosti. Tato skupina využívala kdejakou záminku k jejímu očernění, aby mohla propagovat svoji vizi „nebyrokratického“ socialismu, zbvaveného „nedostatků“ jeho existující formy, utopicky dokonalého. Za jejich podléhající útoky na reálný socialismus se skrýval pojem revize marxismu-leninismu jako ideologického politického základu socialistického budování, ale i jeho opuštění. Tito lidé se po listopadu 1989 obrátili k zájmům proletariátu zády. Polistopadová reakce

v pomluvách socialistické společnosti převzala štafetu pomluv reálného socialismu z roku 1968 a mezi nimi pomluvu o byrokratickém charakteru reálného socialismu v Československu.

Veliká odpovědnost komunistů

Listopadový převrat v roce 1989 nejen umožnil zuřivější útoky na reálný socialismus a komunistické hnutí v naší zemi, ale také vytvořil podmínky pro prohloubení rozkladných tendencí v KSČM, která se vývojově dala „jinou“ cestou než její předchůdkyně KSČ. Kam až dospěla, ukazuje prohlášení Vojtěcha Filipa v České televizi, že „KSČM může 17. listopad slavit jako pád byrokratického socialismu a začátek volnější práce i pro komunistickou stranu“. Toto ostudné vyhlášení neodpovídá názoru většiny členské základny, která s tím nesouhlasí. Stala se neslychaná věc: předseda ÚV strany si dovolil ohodnotit reálný socialismus v Československu mrzkou pomluvou, která má svůj počátek v západních ideodiverzích centrálních. Zde nejde jen o osobní selhání nejvyššího představitele strany, ale i o nesmírnou hanbu, že k tomu mohlo vůbec dojít. **V podstatě věci je však zrada, neboť skuteční komunisté a pokrokové lidé nepovažují a nikdy nebudou považovat 17. listopad 1989 za jakéhokoli úhlu za podnět k jakémukoli oslavování!**

Na komunistech je dnes velká odpovědnost. Nastal čas skoncovat s oportunistickým v komunistickém hnutí a obnovit marxisticko-leninský kurs v komunistických stranách v jednotlivých zemích i v mezinárodním měřítku. Komunisté se nepotřebují nikomu za svoji historii, kdy stáli v čele bojů pracujících za jejich osvobození z kapitalistického vykořisťovatelského systému omlouvat. Je naopak namístě být na ni hrdý. Právě dnes je třeba skoncovat s pomluvami reálného socialismu a využít zkušenosti z bojů dělnické třídy, ostatních pracujících a národa za lidovou demokracii a socialismus, aby se znovu stali hospodáři ve své zemi, aby výsledky jejich práce patřily skutečným tvůrcům hodnot. **Jan Želivský, Praha**

Co ukazuje hodnocení voleb

Politologovi nebo jinému pozorovateli situace uvnitř KSČM nemůže uniknout, že vedení strany po květnovém VII. sjezdu politické strany je důležitou zásadou. Ale proti ní stojí další zásada: nutnost vnitrostraničného boje proti reformismu, oportunistickému v komunistické straně, proti pasivitě nebo i prostě neschopnosti, protože tyto jevy vedou k oslabování pozice strany a k postavení na konci hnutí (k chvostismu).

V minulých číslech Dialogu (č. 245, 246) byli čtenáři informováni o neblahém vývoji postoje k pracujícím a k odborům na VII. sjezdu a na dvou posjzdových plénech ÚV KSČM. To patřilo mezi příčiny volebního neúspěchu KSČM v říjnu 2008. Pracující lidé nedostali, bohužel, z ústředí KSČM ani signál, že by byl o ně zájem.

Výsledkem krajských voleb pro KSČM byl pokles ze 157 na 114 krajských zastupitelů, to je úbytek 27 % z původního počtu. Sen o založení senátorského klubu si KSČM musela nechat zajít, stagnuje na třech senátorech. Voliči už ohodnotili, o potřebě sebereflexe se krátký čas mluvilo hodně, ale v jiných stranách než v KSČM.

Výkonný výbor ÚV KSČ pro volbách dospěl k závěru, že vytvoření rad, výborů a komisí krajských zastupitelstev poněkud na rozhodnutí krajských rad KSČM a krajských zastupitelů za KSČM. Hodnocení krajských a senátních voleb Filipovo vedení strany rozložilo na tři oddělená zasedání: na 4. plénum ÚV, na celorepublikovou poradě předsedů OV v Brně (12. 11. 2008) a na 5. plénum ÚV v prosinci. To je už zaběhaný postup „roztažení do ztracena“, uklidňovací taktika.

4. zasedání ÚV KSČM hodnotilo volby jen předběžně. Neschopnost v řízení politické strany se projevila plně už na celorepublikové poradě předsedů okresních výborů v Brně. Zjevně chatrně připravený předseda ÚV KSČM Vojtěch Filip přinesl kritický projev na hlavy

předsedů, vytyčil jen dva úkoly: zříditi a provázat krajské a okresní kluby zastupitelů za KSČM, připravit pro komunální volby v roce 2010 větší počet obecních a městských kandidátů, než bylo v roce 2006. „Neuděláte-li to, strana zanikne,“ řekl v závěru projevu Filip. Následovalo ticho, nikdo mu nezatlaskal. Ostatně ani projevy dalších místopředsedů ÚV nesklidily žádný potlesk. Místopředsedkyně Bystřická pronesla zprávu o sestavování rad v zastupitelstvech krajů – s chybami, které pak museli předsedové OV opravovat. Místopředseda Milota Hovojil o depimující finanční situaci KSČM s tím, že strana v roce 2011 nebo 2012 ekonomicky končí. Žádná nápravná opatření neoznánil.

Tristní poznání jako nejvo, že řeči o zániku KSČM jako parlamentní strany se už Filipovo vedení nesnaží ani zakrývat, natožpak vyvracet. Filipovo vedení strany není ale celek KSČM, z něhož naprostá většina členů a funkcionářů ještě svou stranu „neodtroubila“!

V diskusi na celorepublikové poradě zazněly různé názory. Rozhodně stojí za záznam toto: předseda Filip podle vlastního vyjádření slíbil Jiřímu Paroubkovi pomoc KSČM v Středočeském kraji v podpoře úspěšnosti a vlivu Davida Ratha, budoucího hejtmana ČSSD. Filip na to několikrát upozornil s. Stanislava Grospiče, vedoucího krajské rady KSČM. Jenže v Středočeském kraji proběhla jednání obou stran s vysokou politikou kulturové a s pravidelnou informovaností pro orgány KSČM, a také s početnými výstupy do médií, ale kulturu vyjednávání potvrdili i zástupci ČSSD. Žádný z opakovaných nátlaků shora, ať už z té či jiné zainteresované strany, v Středočeském kraji neuspěl. Na celorepublikové poradě, na otázku za koho vlastně strana „kope“, zda za sebe nebo za ČSSD, nedokázal předseda Filip, držící se za hlavu, kloudně odpovědět. Místopředseda ÚV Luzar ztratil nervy a začal se vyjadřovat vulgárně, tím si uznání předsedů OV rozhodně nezískal.

Socialismus není o chudobě, ale o důstojnosti a lidskosti

(Dokončení ze str. 1)

6. Možnost odplaty proti některým členům Kongresu, na které bude svalena vina za zhroutení finančního systému.

7. Zajištění bezpečného umístění některých členů Kongresu a jejich rodin během očekávaných nepokojů.

8. Nezbytné a nevyhnutelné sloučení USA s Kanadou z důvodů přírodních zdrojů a s Mexikem pro lacinou pracovní sílu.

9. Vydání nové US měny zvané AMERO pro všechny tři země, jako navrhované řešení pro nastávající ekonomický Armagedon.

(Tolik překlad článku Betty Mac Whinnie z kanadského časopisu Northstar Compass)

Jak se dnes ve světě argumentuje, můžeme posoudit například na tématu, kterým nás antikomunistická propaganda dostává po desetiletí do kouta: Pravda o obětech stalinismu.

Na nátlak západu nechal Gorbačov v roce 1990 otevřít archiv pro vědecké studie. Úřední zpráva o sovětském trestním systému má téměř 9000 stran a byla v roce 1993 uveřejněna francouzskou akademií věd v časopise La Historia (vedoucím výzkumného centra N. Werthem) a v americkém časopise American Historici Review (J. A. Getty). Žádný z vědců nebyl socialista, spíše naopak, ale nebyli ochotni ohrozit svou pověst falšování dat.

Fašisticko imperialistická propaganda západu proti Stalinovi je založena na „odhadech“ R. Conquesta, který byl ve Velké Británii 27. ledna 1978 článkem Guardianu odhalen jako agent dezinformačního oddělení pro tisk anglické tajné služby IRD. Ta samá IRD byla také v té době zapletena do pravcového extremismu. Úkolem Conquesta bylo přispět k tzv. černé historii SSSR. Počet uvězněných a zemřelých zveličil více než třicetkrát.

K porovnání - podle Conquesta - 1939 12 mil. politických vězňů v prac. táborech; dle archívů 454 432. V letech 1937-39 dle Conquesta 3 mil. mrtvých politických vězňů; ve skutečnosti 166 424 mrtvých celkem, politických i nepolitických

Celkem bylo v udaném období 2,5 mil. občanů Sovětského svazu ve vězení, což je 2,4 % dospělých obyvatel. V USA bylo 5,5 mil. vězňů, to je 2,8 % obyvatel.

Conquest tvrdí, že bolševici v období mezi 1930 – 1953 zabil 12 mil. politických vězňů, z toho 1 mil. při čistkách v letech 1937 a 1938. Vědci používali různých pramenů, které porovnávali, přitom dvojnásobně rozdílily byly běžné.

Dle správce archívů Volkonova bylo 30 514 osob od 1. 10. 1936 do 30. 9. 1938 odsouzeno vojenskými tribunály k smrti.

Dle KGB z roku 1990 bylo v letech 1930-1953 celkem 786 098 osob odsouzeno k smrti pro zločiny proti revoluci. Mnohé rozsudky byly změněny na vězení. Polovina politických vězňů byla odsouzena do 5 let vězení, druhá polovina na 5 – 10 let.

Příčiny skutečných úmrtí spočívaly v podstatě na všeobecně špatné zásobovací situaci v zemi a problémy s bojem proti epidemii, což byl ale problém i na západě. (Teprve vynález antibiotik během druhé světové války umožnil úspěšný boj proti nakažlivým chorobám.)

Zatímco lži Conquesta, Solženicyna a jiných byly přejímány jako berná mince leckdy i mnohými „komunisty“, faktické výsledky průzkumu archívů se setkaly s naprostým nezájmem tisku a televize. Dostaly se ve velice skromné podobě jen do odborných časopisů a k úzkému kruhu historiků. Je smutné, že ani komunistické noviny, jako třeba Haló noviny, výsledky průzkumu sovětských archívů neuveřejnily, ačkoli jsou zajímavé a pro objektivní argumentaci důležité.

* * *

Člověk je tvor společenský, všechno co činí, se dotýká přímo či nepřímo politické oblasti.

Je proto nesprávné se domnívat, že existuje skupina tzv. apolitických lidí v každé společnosti. I oni chodí do škol, k lékařům, jezdi tramvají, rodí a vychovávají (nebo někdy také nevychoávají) děti, platí peníze, dostávají mzdu na za vykonanou práci, ale za tržní cenu vlastní nájemní pracovní síly apod.

Přesto je v každé společnosti skupina právě takových netečných sobců myslících jen a jen na sebe a na svůj prospěch. Tvrdí o sobě, že jsou politikou nezasaženi. Určitě byli tací i v Bělorusku před druhou světovou válkou. A po válce? Nebyla jediná rodina, která by o někoho ze svých blízkých ve válce nepřišla.

Proto většina starších obyvatel národů bývalého Sovětského svazu, na jejichž bedrech porážka fašismu ležela, s neskrývanou obavou vzhlíží k vojenským aktivitám USA a NATO jak v Evropě, v Asii, tak i jinde. Proto vedení Ruska, ale i řadu rozumných politiků v dalších zemích znepokojují americké rakety v Polsku a vojenská základna USA u nás.

Z historie známe, jak se chovali vítězové bitev. Položme si otázku: Co jsme my zaplatili národům Sovětského svazu za jejich osvobození? Pohrdání a výsměch... Dvacet milionů padlých a my jsme si hráli v osmašedesátém na pupek světa. V té době, kdy naši nemakačenkové si hráli na kulturně společenské jaro, tak nebyla ještě v Rusku, Bělorusku, Ukrajině vyrovnána mužská a ženská populace. A daleko ještě byla doba, než byly Sovětským svazem splaceny dluhy USA a Velké Británie za hospodářskou pomoc v době války.

Co to je za handl to potlačení vlivu Davida Ratha? To se jedním o spolupráci nazvat nedá, to je přisluhování mocnému Paroubkovi. Čtenáři, pouč se o manipulacích a o zákulisí! Členská i funkcionářská základna KSČM by měla znát celou pravdu. Předseda ÚV KSČM Filip odjel z poradě předčasně. Místopředseda ÚV Luzar ale poradě zakrátko ukončil slovy: „Vy byste se rozpovídali, ale jedou vám vlaky.“ Tato porada byla zřejmým krazobalem vrcholového vedení strany.

Vezměme ještě jednu důležitou událost na dokreslení. Dvanáct představitelů zahraničních komunistických stran ze západu, východu a jihu Evropy i z Jižní Ameriky vystoupilo na konferenci se mezinárodní účastí v Praze v sobotu 15. 11. 2008. Konferencí se konala v budově ÚV KSČM, ale předseda ÚV KSČM Filip a ani jediný z šesti místopředsedů ÚV se ne zúčastnili. To není jen nevychovanost, to je projev postoje, to je mezinárodní ostuda pro toto vedení KSČM, další krok do politického hrobu.

Ochromení skepticizmem, neschopností a narůstající destrukci shora musí čeští komunisté rázně odmítnout a tvořit překonat. Takový zmatek a manipulace nesmí dlouho pokračovat. V KSČM narůstá nutnost zásadních změn, změn nahofe. (mr)

V době, kdy se u nás rodiny předháněly, zda si pořídí auto, chatu či rodinný dům, kdy pračka, rádio, televize byly samozřejmostí, tak se na mnoha místech Sovětského svazu v městech mačkaly dvě tři rodiny v „adnoj kvartire“.

Stydím se za osmašedesátý rok u nás. Po kolikáté už se vyplnil Dullesův záměr. Vedení Komunistické strany Československa a jeho tehdejší ambiciózní lídři celosvětovému pokrokovému hnutí zaměřenému proti válkám, za důstojnější život pracujících, za socialismus, který se šířil světem – namydli pěkně schody.

A strýček Sam? Ten nemusel přeložit stěblo trávy přes cestu. Udělali to za něj kamerami oslnění funkcionáři strany. Ne horníci, oceláři či zemědělci, kteří vytvářeli ty nejzákladnější hodnoty, ani technici a vědci, kteří svůj um věnovali obětavě na překonávání rozdílů mezi fyzickou a duševní prací, za překonání rozdílů mezi městem a vesnicí, ...ale voluntaristické pokrytci a zbabělci.

Nechci analyzovat či upřednostňovat ani vnitřní, ani vnější vlivy osmašedesátého. Není to dnes naším úkolem, ale jedno vím zcela jistě. Za ránu do zad komunistickému a dělnickému hnutí zlelo zodpovědnost vedení naší komunistické strany. A kdybych mohl, tak bych ještě dnes připojil svůj podpis pod „zvací dopis“. Ne proto, abych byl vlastizrádce, ale naopak, abych patřil mezi vlastizachránce.

Jak by skutečně situace dopadla nebyť tehdejšího nepříliš racionálního kroku bratrských zemí, jsme v té mírnější podobě byli svědky o dvacet let později. Aktivní pamětníci té doby si vedou vybavit a představit i mnohem méně mírumilovný průběh.

Dovolte mi malé osobní zamyšlení. Na jednom ze seznamů osob, které měly být v osmašedesátém roce zlikvidovány, byla i jména mých nejbližších. Že tam byl můj táta... bylo pochopitelné. Předválečný člen strany, syn delegáta ustavujícího sjezdu KSČ, znal se osobně se Šmeralem, Gottwaldem, Zápotockým a mnoha dalšími... Že byl na seznamu i můj nejstarší brácha... jsem taky chápal. Aktivní svazák, komunist... jako devítiletý slíbil Gottwaldovi, že půjde do dolů a také celý svůj život pracoval v hornictví... Byl aktivním průkopníkem Hnutí brigád socialistické práce..., které právě na Dole Nosek, kde celý svůj život pracoval, toto hnutí v roce 1958 vzniklo. Ale to, že na seznamu lidí nutných zlikvidovat byla i moje máma, která v té době již šest let byla chromá a připoutána na invalidním vozíku, bylo pro mne jasným důkazem, že osmašedesátý nebyl o čistším socialismu, nebyl o demokratičtějším socialismu, nebyl o důstojnějším životě pracujících..., byl to jen a jen vrcholící třídní boj. Byla to jen generální zkouška na Antiúnor, který se podařilo realizovat o dvacet let později.

A proč i toto připomínám? No, mluvíme dnes přece o problematice jednoty komunistického hnutí. A v té naší současné straně se raději o osmašedesátém nemá mluvit. Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ jsme hned v prosinci 89 hodili do stoupy, ale nic lepšího jsme dosud – mimo Hellerových blábolů o stalinistech – nenabídli.

Alexandra Dubčeka chtějí na Slovensku div ne svatořečit a možná, že i v tomto sále jsou tací, co se domnívají, že období, které je s jeho jménem spojováno, patřilo k tomu nejsvětějšímu v naší historii. Možná, že málokdo z vás ví, že právě 17. listopadu 89 čekal Dubček v podloubí na Národní třídě, až se přiválí studenti... a určitě nechtěl protestovat proti zavraždění Jana Opleta... A někdy zapomínám, že to byl právě on, kdo po převratu podepisoval znovu se rodící kapitalistické zákony této země.

Nedivil bych se, kdyby v mé bratrské zemi udělali z Dubčeka boha, když na hrobech slovenských fašistů neovadají kytky a třeba na Ukrajině byl osobností století v anketě zvolen Štěpán Bander.

V osmašedesátém, kdy mně bylo dvacet, mě chtěli oběsit za to, že jsem stejná svině jako můj táta... v devětaosmašedesátém, mně vymlátili okna, prožezali pneumatiky u auta a zastrážovali rodinu... A nebyli to přátelé, s kterými jsem sportoval, ani horníci, s kterými jsem rubal uhlí, a ani politici, s kterými jsem se snažil dělat politiku pro lidi... Byli to pohrobci právě těch, co vůli a rozhodnutí lidu přišli o své nakradené a vykořisťované majetky. O demokracii ať tady nikdo nemluví...

A proč to připomínám? No, mluvíme dnes o problematice jednoty komunistického hnutí a my jsme umožnili, aby si kapitalismus udělal další zářez na pažbě antikomunismu.

* * *

Jan Amos Komenský kdysi řekl: „Dítky, přijměte učení od mladosti své.“ O pár století později Vladimír Iljič na III. sjezdu Komsomolu vysvětloval, čemu všemu se v nových podmínkách musíme učit. Doufám, že nebudu ukamenován, když prohlásím, že v tomto sále není ani jeden člověk, který by někdy to známé Leninovo učil se... učil se... učil se - nepoužil.

A přece... Od politicko-ekonomických převratů v zemích nemalé části socialistického tábora uplynulo téměř dvacet let a nebyť Pchongjangské a Bruselské deklarace, které fakticky podepsalo kolem stovky komunistických a dělnických stran (bohužel bez KSČM), k žádnému organizovanému sjednocování na bázi marxismu-leninismu nedochází.

A proč to připomínám? No, mluvíme dnes přece o problematice jednoty komunistického hnutí. Nazvějme proto věci pravými jmény. To se nám v poslední době nějak nedaří a přitom chceme, aby nám lidé rozuměli.

Například radar... Nemluve o radaru. Mluve o vojenské základně USA v nesvětě České republice. Copak je normální, že 70 procent obyvatel nechce cizí vojenskou základnu na našem území a vlada za jejich zády dále domlouvá, již dříve stanovený (mimořadně sociální demokracii) vojensko-politický záměr.

Nebo mluve o levici a pravici. Co je to za marxistické pojmy? Je to jen úlitba novinářským bohům? Připomíná mi to ten kreslený vtíp, kdy jde otec s malým synkem a se zalíbením kouká na pozadí mladé dámy jdoucí před nimi, která měla na levé plicce šortek napsáno levice a na pravé pravice... a syn se zeptal „...a tati, kam vlastně jdeme?“

Vždyť všichni víme, že to byla právě sociální demokracie se svými vůdci, která uvrhla naši zem po převratu do divokého kapitalismu. A dnes? Vladimír Iljič se musí obracet v Mauzoleu, jak se znovu, snad už postě, potvrdila jeho slova, že sociální demokracie je sociální na slovech a reakční v činech. Co jiného to je, když uzavírají v krajích pakty s modrými ptáky...

(Pokračování přístě)

Nepřednesený příspěvek na XXV. pražské teoreticko-politické konferenci KSČM 15. 11. 08

Hlavním tématem konference byla problematika sjednocení komunistického hnutí. Aby bylo takové sjednocení možné, je k tomu nezbytná existence komunistických stran, které se mohou a musí sjednotit. A zde je kardinální problém: otázka samotné identity těchto stran, jejich existence jako stran skutečně komunistických, aby bylo vůbec koho sjednocovat.

1. Nebudu se zabývat ani světem v celku, ani Evropou, kde bezsporně komunistické strany existují a někteří jejich zástupci jsou zde, mezi námi. Já zůstanu na domácí půdě a položím si onu kardinální otázku: Je KSČM stranou komunistickou stranou?

2. K tomu, abychom mohli chápat politickou stranu jako skutečně komunistickou, pak vůbec nevystačíme s „etiketou“. Se samotným názvem strany. Tím, co určuje charakter každé politické strany, je především její program, který je ovšem určen světověznorovou orientací, ideologií této strany.

Pokud jde o komunistickou stranu, pak to musí být program založený na vědeckém světovém názoru, na vědecké ideologii. Takovou může být jen ideologie, jejímž teoreticko-metodologickým základem je dialektický a historický materialismus, nezdeformovaný ani tradičním, ani chruščovovskobřežněvovským revizionismem.

3. Vědecká ideologie totiž vyjadřuje zájmy třídy, která svým objektivním postavením, svými zájmy je nejen potenciální, ale skutečným, praktickým hrobařem přežívajícího společenského řádu, kapitalismu! Komunistická strana musí tedy vyjadřovat objektivní zájmy této třídy, novodobého proletariátu, jenž se ovšem nalézá v poněkud jiné situaci než jeho předchůdci z 19. a z prvé poloviny 20. století. Tento proletariát je dnes velmi efektivně, protože rafinovaně, a to nejen mediálně, při masivním používání elektronických masmédií, ale zejména realizací buržoazního konceptu konzumní společnosti, manipulován! Z hlediska svých vlastních zájmů tedy značně dezorientován.

4. Vraťme se k otázce, zda je KSČM takovou stranou?

Je svou (a) ideologií, svým světovým názorem; (b) svým programem; (c) svým spojením s proletářskými a poloproletářskými vrstvami; (d) svou organizací a (e) svými vůdci, nejvyššími představiteli, stranou komunistickou?

Odpověď, bohužel, musí znít: NE, NENÍ! Podle postojů a vyjádření nejvyšších činitelů této strany, až na světlé výjimky, fakticky nešlo a nejde o to, aby byla KSČM stranou skutečně komunistickou.

Vždyť také podle nich a některých dokumentů strany KSČM nemá nic

společného s předlistopadovou KSČ, především s tou z roku 1921, kdy přijala jednadvačet podmínek vstupu do Komunistické internacionály, a ještě více s tou z roku 1929, s její bolševizací, neboť to byl podle nich největší,

O sjednocení, komunistické identity a KSČM

přímo „smrtný hřích“ této strany, který spočívá právě v tom, že se stala opravdu stranou komunistickou.

KSČ totiž je a nadále by měla být, podle uvedených snah, zejména stranou volební, stranou vylepšování kapitalismu. Socialismus je totiž tak vzdálen, že „se jej nedožijeme“ (V. Filip). Proletariát, dělnická třída, třídy vůbec, jak je chápal Marx, podle nich také prý neexistují (Kováčik). Marxismus-leninismus – vlastně „stalinismus“ – naprosto selhal, je mrtev.

Na co snad KSČ může navázat, je marxismus, kdy je prý ovšem nutné Marxe „čistě nově“. Fakticky z pozic abstraktního „humanismu“, trockisticky interpretovaného „antistalinismu“, reformního socialismu z r. 1968 – tzv. socialismu s lidskou tvářičkou.

Marxismus v „novém“, „moderním“ pojetí je tak nanejvýš přijatelný v rovině Marxových Ekonomicko-filozofických rukopisů z r. 1844, tj. reálně vzato v rovině „mladého“ Marxe, který se teprve jako marxista rodil, formoval Manifest komunistické strany a Kapitál. Občanská válka ve Francii a další práce objasňující zákony a zákonitosti zrušení kapitalismu proletariátem, který je jeho „hrobařem“, což je jeho historickým posláním jako třídy, to vše je podle našich předních ideologů a funkcionářů v zásadě překonaná, nepochopitelná teorie.

A uplatňování politické moci třídou proletářů a jejich avantgardou, přesně a jasně řečeno diktatura proletariátu, to byl v teorii marxismus jen omyl, blanquistický pojem a nedorozumění způsobené zejména Leninem, zatíženým zaostalými poměry Ruska. A v praxi pak stalinskou deformací. Taková je ideologická, fakticky antikomunistická hodnotící báze modernizátorů KSČM, což se tak markantně projevílo i v diskusích o „modelu socialismu pro 21. století“.

Možná, že se nyní, v situaci, kdy propukla a dále narůstá finanční, tedy ekonomická krize kapitalismu, budou se někteří, zpočátku potichoune a posléze hlučněji, k ztracenému „starému“ Marxovi a snad i k Leninovi vracet, aby se na půdě KSČM udrželi na svých postech.

5. Je proto třeba velmi seriózně zvážít, zda již pro komunisty v KSČM nenazrává čas, aby – tvořice onu část členské základny a funkcionářského aktívu, odsouvanou na okraj politického dění této strany do těch nižších či nejnižších stupňů a pater vnitrostranické politiky – přestali mlčet nebo jen plně teoretizovat.

6. Velmi obecně řečeno, jde o to, abychom přes pokřiky na naši adresu, že jsme stalinisté či neostalinisté, nemoderní dogmatici a nostalgici, začali v nové kvalitě vyvíjet teoretický, propagandistický, agitační a organizační tlak směřující k obnově, k renesanci komunistického charakteru této strany!

7. Z teoretického a programového hlediska to mj. znamená docílit, aby se KSČM distancovala od svého „stavěbního kamene“, fundamentu, zakódovaného a zafixovaného v dokumentech ustavujících a prvního – programového, tzv. olomouckého sjezdu této strany (říjen 1990), kde se přes ponechání svého názvu, naplno vzdala komunistické identity a přihlásila se k identitě nekomunistické, otevřeně a jasně řečeno antikomunistické. Přihlásila se totiž ke koncepci socialistických, sociálně demokratických stran antikomunistické Socialistické internacionály, k tzv. demokratickému socialismu.

8. Znamená to rovněž, aby se KSČM zcela jednoznačně přihlásila k teorii marxismu-leninismu, očistěně od násosů všech odrůd revizionismu. Bernsteinovsko-kautskiánskými počínaje, přes trockisticko-džilasovské a chruščovovsko-břežněvovské, z nichž vzešli revizionisté pražského jara a jejich soudobí pohrobci, až po eurokomunisty a gorbáčovce s jejich tzv. novým myšlením.

9. Aby to vše bylo účinné i přes zstrašování, které vůči nám uplatňují oficiálně i neoficiálně působící militantní až fašizoidní antikomunisté, ať politici či publicisté, teatrálně se přitom ohánějící fráze o demokracii a lidských právech, která tak sami pošlapávají. Přitom všem je třeba mít vždy na paměti, že jakákoliv naše činnost jako komunistů, poté, co došlo na přelomu 90. let k naší totální porážce, je v podstatě u nezalžených a neuvědomělých lidí diskvalifikována, a stala se ne příliš věrohodnou. Porážení a zdiskreditování jsme však nebyli z vnějšku, nýbrž zevnitř, neboť jsme dali prostor všehoschopným kariéristům a zrádcům, kteří trpělivě, za pomoci Západu, čekali, až přijde jejich čas, aby nás dovedli k sebeodstranění. Počínaje Chruščovem přes Gorbačova, po dnešní pseudomodernizátory strany. Nedopustme, aby byla sebeodstranění komunistické strany dokonána!

Zdeněk Košťál

Velká matka songunského vojevůdce

Z dávných dob se říká – veliký člověk má výjimečnou matku. Matka představitel KLDR Kim Jong Ila, o kterém se hovoří jako o „songunském vojevůdci“, na kterého je upírána světová pozornost, byla Kim Jong Suk (24. 12. 1917-22. 9. 1949).

V první polovině 20. století, kdy se Korea nacházela pod útlakem japonského imperialismu, ona se zbrání v ruce bojovala za osvobození u vedoucího oddílu v boji proti Japonku, kde byl legendární velitel Kim Il Sung (Kim Ir Sen), který se přičinil o veliké zásluhy v dějinách současné Koreje. V tyto velmi těžké dny a ve dnech budování obnovené Koreje vychovávala Kim Jong Ila jako budoucího songunského vojevůdce.

Kim Jong Suk vychovávala v mládí Kim Jong Ila oddanosti k zbraním, ve vojenském duchu.

Kim Jong Il se narodil v rozhodujících letech pro zemi – 16. února 1942, v době bojů proti japonskému útlaku v nejvyšších horách Koreje Pektu, na střežném místě partyzánů. Kim Jong Suk porodila syna ne na bezpečném a komfortním místě, ale v horách Pektu, kde bouřila vánice a nepřetržitě boje a kanonáda nepřátel. Kim Jong Il už při svém narození slyšel nepřátelskou palbu zbraní a palebnou odezvu partyzánských protijaponských hrdinů, přivýkl vidět svou matku a druhé partyzány ve vojenských uniformách. Jako hrobař měl dřevěnou pistolí a šavli, kterou mu vyrobili partyzáni. Kim Jong Suk mu zpívala vlastní ukolébavku, přála si, aby brzy vyrostl a se zbraní v ruce bojoval proti japonským okupantům. Takový byl jeho pohled na život. Kim Jong Il ve svých prvních letech života si zafixoval jako prioritu zbraň, vojenský život, potřebné k tomu, aby dosáhl vítězství pro korejskou revoluci a zajistil její svobodu vojenskou silou.

Po osvobození Koreje (srpen 1945) Kim Jong Suk ušila svému synovi generálskou uniformu, přála svému synovi, aby se stal významným vojevůdcem jako Kim Il Sung.

Prezident Kim Il Sung počítal s přípravou důležitých vojenských sil jako jeden z důležitých úkolů v nově se rozvíjející obnovované Koreji a velel mnohým vojenským částem v zemi, vojenským učilištím a školám na různých stupních, leštištím, tankovým cvičením a dalším vojenským odvětvím. Kim Jong Suk se svým synem prezidentova všude s velkou účastí následovala.

A tak Kim Jong Il už od dětství přivýklý na zbraně a vojenskou obranu, celou duši vedl vojenskou tematiku jako svou prioritu.

21. září 1949 před samým odchodem po vážné nemoci Kim Jong Suk předala svému synovi uniformu, kterou jeho otec nosil ve dnech posledních bojů za osvobození vlasti (9.-15. 8. 1945), a nechala vzkaz, že musí ve všem a ve vší práci pokračovat prezidentovi Kim Il Sungovi

Důstojně pokračovat v díle prezidenta Kim Il Sunga - to byla závazná přísaha mladého Kim Jong Ila své matce v jejich posledních minutách před její smrtí.

Kim Jong Suk se po všech stránkách starala o to, aby Kim Jong Il dosáhl nesrovnatelné odvahy a neobjácnosti.

V mládí Kim Jong Il v horách Pektu žil s matkou partyzánským životem. Zde byl život těžký a krutý: bylo třeba přizpůsobit se vojenskému režimu a vojenskému pořádku, trpěl hladem i zimou. Život v horách Pektu, lze říci, byl první školou v životě a vojenským učilištěm, které z něj vypěstovaly vynikajícího vojevůdce.

Výchova Kim Jong Suk k neoblomnosti a cílevědomosti Kim Jong Ila jako pekusanského syna je nesrovnatelná a velmi vysoce ceněná. Jednou se při výuce Kim Jong Il snažil vysplhat na vysokou skálu a pokoril ji. Viděla to jedna partyzánská matka, která mu chtěla jít na pomoc. Ale Kim Jong Suk ji zastavila s tím, že pokud on si něco umanol a zachytilo se mu, tak není třeba mu v jeho snažení pomáhat, partyzánský syn se ke svému cíli musí sám dobat. A Kim Jong Il se skutečně na vrchol skály sám dostal.

Díky vřelé lásce a hlubokému mateřskému citu Kim Jong Il se v dětství naučil jezdit na lyžích, na koni a uměl dobře střílet.

I po osvobození vlasti Kim Jong Suk oblékala a krmila svého syna stále velmi skromně. Říkala mu: vojevůdce Kim Il Sung v partyzánském životě v létě i v zimě nosil jen lehké oblečení, proto ani jejímu synovi není třeba se teple oblékat při chladu a hrát si ve sněhu na ulici, je třeba se zocelovat ve všem. Kim Jong Il si v dětství velice rád hrál na válku. Vždy říkala svému synovi otevřeně, že je třeba zvítězit nad americkým imperialismem, který rozdělil korejský národ a okupuje Jižní Koreu, a mladý Kim Jong Il se chtěl stát vojevůdcem, který zvítězí nad útlakem a bezprávím s USA.

Přání Kim Jong Suk se naplňuje. Nejvyšší představitel Kim Jong Il je velkým songunským vojevůdcem, který zajišťuje suverenitu KLDR a utvrzuje její samostatnost a suverenitu na světě, současně pokračuje v díle prezidenta tak, jak si přála jeho matka Kim Jong Suk.

Z materiálu Velysyanectví KLDR

Stanovisko KSM k aktuálním mediálním provokacím

Komunistický svaz mládeže (KSM) konstatuje, že po jeho zákazu Ministerstvem vnitra ČR a po potvrzení tohoto zázkazu Městským soudem v Praze vzrostla nejen míra antikomunistických represí a perzekucí, ale i počet mediálních útoků směřovaných na KSM a celé komunistické hnutí.

Nejnovější mediální provokací, snažící se vyvolat rozkol v rámci KSM a tvrzení médií o vzniku několika nástupnických organizací KSM, Komunistický svaz mládeže takovéto informace jednoznačně odmítá a jasně deklaruje, že žádná nástupnická organizace KSM neexistuje.

KSM s politováním prohlašuje, že média byla k podobnému

činu zjevně pobídnuta jedinci z řad KSM, kteří je oslovili. Takovéto jednání KSM odsuzuje, stejně jako další činy rozkolníků v KSM, mobilizujících již delší dobu za vznik a budování pseudonástupnické organizace KSM, rezignujících na boj KSM, jeho charakter a identitu. KSM zároveň opětovně zdůrazňuje platnost závěrů 8. sjezdu KSM, kde KSM ujistil všechny své členy a stoupence, že navzdory zákazům a perzekucím neustupuje od svého boje za zájmy většiny mladé generace – obvyklých studentů, učňů, mladých pracujících a nezaměstnaných – a za socialismus.

Předsednictvo Ústřední rady KSM, 15. října 2008

Sedm milionů Američanů ve vězení

V USA je momentálně více než 7 milionů občanů ve federálních věznicích uvězněno. Městská a okresní vězení nejsou započítána. Počet vězňů se za posledních 15 let zvýšil o 91 %. Jeden ze tří černých občanů ve věku 20-30 let žije v nějaké formě vězení. Jelikož 50 % černé populace jsou ženy, kterých je odsouzeno do vězení jen málo, dá se počítat, že téměř každý druhý černoch je uvězněn. V New Yorku, kde je jen 14 % černé populace, je z toho více než 60 % ve vězení. Jde zde o státní formu otroctví pro barevné občany.

J. Ondráček

Ač nerad, s nevolí a odporem, čtu zpravodla všechno, co Haló

noviny otknou z pera Josefa Hellera. Jsou to antistalinistické bláboly, nesmysly propagující „samospřávný socialismus“. Jenže nesou podpis tajemníka TAP (Teoreticko-analytického pracoviště při ÚV KSČM), kterému vévodí Jiří Dolejš, hlava pravicevého křídla současného vedení strany. Heller je hlásnou troubou této kliky, která výrazně posílila své pozice na nedávném sjezdu KSČM. Ignorovat, co tajemník uvede, není pracovní práve vytrubuje, není radno. Je nutné vědět, kam tato strana směřuje. Co je zač, nakořím důvěryhodně zni tvrzení, že je stranou opoziční. A co vlastně představují její proklamace o „systémových změnách“? TAP mnohé o tom napovídá. A tak nezbyvá než číst Hellera. Zatím jsme neslyšeli, že by se od jeho názorů někdo z vedení strany distancoval.

Spíše naopak: je tu zřejmé domluven jakýsi tichý souhlas. „Nostalgici“ vymírají, bude přirozeně přibývat těch, kteří přivítají „mutaci“ komunistické strany, její přerod v stranu sociálně demokratického typu.

Přispět tomu mají i dokumenty, které VII. sjezdu KSČM nabídl TAP: ambiciózně se prezentují jako projekt socialismu pro 21. století. Sjezd, ačkoli naprosto většina komunistů s nimi vyjádřila nesouhlas, je ani neschválil - potřebuje to čas -, ale ani neodmítl. Necht' se prý na nich pracuje dál. Co

Doba přeje podvodníkům

lepšší si mohl. J. Heller a jeho „teoreticko-analytická“ dílna přát?

Co představuje uvedený projekt? Tři mouchy mají být zabity jednou ranou: Za prvé, s konečnou platností má být poslán, jak se česky říká, do háje reálný socialismus. Heller jej ve svých statích nazývá „protosocialismem“, který ovšem podle něho nemá s „opravdovým“ socialismem nic společného; je „stalinistickou deformací“ socialismu, karikaturou a znesvěcením socialistických ideálů.

Zadruhé, představy o socialismu 21. století, jak je prezentuje TAP, a jak je po jistých úpravách předložil sjezdu strany, mají prokázat, že KSČM je stranou „moderní eurolevice“, která si dokonce (světe, div se!) přisvojila atribut „radikální“. Nemá tedy nic společného s marxismem-leninismem, jak ostatně ustávicně tvrdí mluvčí KSČM v Evropském parlamentu Miloslav Ransdorf.

Zatřetí, deklarované představy o socialismu pro 21. století, za který se má postavit KSČM, by měly definitivně potvrdit „demokratismus“ KSČM, zaplašit jakékoli obavy nepřátel komunismu, že tato strana představuje pro ně nějaké nebezpečí. Chce být, jak mnohokrát už prohlásoval Grebeníček, „integrální součástí“ politického systému dané kapitalistické společnosti. Přejchod od kapitalismu, přísahá na to, se může usku-

tečnit jen a jen nenásilně, „demokraticky“, v rámci Ústavy, jež ve

skutečnosti garantuje moc buržoazie. Kdo nad těmito tvrzeními krouží nevěřičně hlavou, nechť si přečte, co uveřejnil J. Heller v Haló novinách, v uzurpované Naší pravdě č. 43, v příloze Haló novin 10. 11. 2008 (pod titulkem Samospřávný socialismus není anarchosyndikalismus). Podle něho totiž už neplatí „abeceda marxismu“, teze o prvenství politiky před ekonomikou. Sám kapitalismus prý živelně, v důsledku svého vlastního ekonomického vývoje, přiměje pracující, aby se ujali výstavby socialismu. Nikolaj Bucharin byl dokonale vzkříšen a rehabilitován – proti Marxovi a Leninovi!

Malý dodatek (pro pobavení):

Když jsem před časem jel v metru a četl jeden z Hellerových výplodů v Haló novinách, souseď, který zvědavě pokoukával, jakou se to živím duševní stravou, zahlédl autorovu fotografii. „Nezlobte se, že ruším, copak to čtete? Ten člověk mi připadá jako sňatkový podvodník.“ Nemohl jsem zadržet smích. Máte pravdu, reagoval jsem. Je to podvodník. Možná i sňatkový, o tom však mi není nic známo. Co vím s jistotou, je skutečnost, že se podvodně hlásí k Marxovi a přitom jeho učení vyvrací a napadá. Ale v takové době žijeme. Všude je plno podvodníků. Souhlasil se mnou, o debatě týkájíci se Marxe však nestál. Jan Kubečka

Životní kompas Bedřicha Václavka

(Dokončení z minulého čísla)

Dílo Bedřicha Václavka, násilně ukončené před 65 lety, však vyvolává i další asociální paralely.

Jestliže teoretická práce Bedřicha Václavka ve třicátých letech napomáhala vytvářet hegemonii strany na poli kulturním, práce „teoretiků“ již zmiňovaného Teoreticko-analytického pracoviště ÚV KSČM, umrtvuje komunistický potenciál uvnitř KSČM a má svůj nezastupitelný podíl na vytváření empirické, neživotoschopné politické linie KSČM, filozoficky zakotvené v pragmatismu, směřující k perspektivnímu přeludu společnosti „demokratického a humanního socialismu“, fungujícího ovšem na základech kapitalistické ekonomiky. S takovou politickou linií však komunistická strana nikdy nedosáhne hegemonie na poli společenském.

Jestliže Bedřich Václavek sociálně spojoval progresivní vývoj literatury s dělnickou třídou, čímž napomáhal rozhojňovat plody naší meziválečné literatury, „teoretici“ soustředění v Teoreticko-analytickém pracovišti při ÚV KSČM odsouvají dělnickou třídu na vedlejší kolej, revidují její historický úkol, a tak odřezávají KSČM od jejích sociálních kořenů a zbavují ji její životadárné síly.

Jestliže Bedřich Václavek dovedl teoreticky rozebrat reakční úlohu ruralistů v české meziválečné literatuře, a tím eliminovat negativní dopady této skupiny na progresivní vývoj české literatury, vedení KSČM není schopno odrážet agresivní útoky antikomunistů a odhalovat čitelně jejich reakční úlohu v progresivní tendenci společenského vývoje. Pseudohumanní antikomunisté si tak nadále mohou klást svoje subjektivně idealistické rovnítko mezi slova komunismus a fašismus, přestože materialistické rovnítko stojí mezi slovy kapitalismus a fašismus, za něž klade Václavek další rovnítko, a to se slovy totalitní válka. Ve své stati Nacionalismus, třídnost a totalitní válka o tom píše:

„Jestliže socialismus byla doktrína o třídách jen metodickým prostředkem k tomu, aby byly třídy odstraněny a vytvořena jedolitá a spravedlivá společnost, kde by člověk nevykořisťoval člověka, zvrhl se třídní zájem nepokrytý, ba honosně projevoval fašismem v přímo bestiální nauku o „totalitní válce“, kterou má být vyhubeno všechno, co stojí v cestě třídní diktatuře fašismu, a to v mezinárodním měřítku, ať už jsou to státy, národy, třídy, stavy, nebo každý jednotlivec, který je jen trochu podezřelý, a především ovšem lidé tvůrčí... Tam dospěl tedy ti, kteří popírali nauku o třídách, která třídy chtěla odstranit! Ne odstranění tříd pře-

stavbou společnosti – nýbrž „totalitní“ vyhubení všeho, co se staví v cestu diktatuře třídy jedné.“ (Viz B. Václavek: Kritické stati z třicátých let. Československý spisovatel, Praha 1975, s. 29-30.) Kapitalismus = fašismus = totalitní válka – jaká to aktuální triáda pojmů v čase globalizujícího se kapitálu!

A stejně aktuálně zní dnes, v době vyzývání obsahu buržoazní politiky. Václavkovo volání po demokracii levě, po demokracii obsahově. Václavek pochopil, že v době fašizujících společenských tendencí je cesta od demokracie liberální k demokracii proletářské průchodná přes levý kurs demokracie obsahově. Je snad dnes, v době, kdy sama buržoazie pošlapává prapor svobody své demokracie, pro komunisty aktuálnějšího úkolu než pozvednout tento prapor pošlapávané demokracie, rozvinout ho na bázi demokracie lidové a pak ho slavnostně vztýčit k demokracii proletářské? K tomu však nestačí jen prostě zakladat voleb, jak o tom píše Václavek ve své kritice Nezvalova románu Posedlost. Odevzdat lístek (ve volbách?), byt' ve znamenání revoluce, nestačí – to je to.

Ve sváru dnešních společenských procesů nelze přehlédnout ani Václavkův postřeh Neumannovy kritiky jednoho typu intelektuálů, která je vtělena do polemické knihy Anti-Gide. Václavek ve své kritické stati nazvané S. K. Neumann: Anti-Gide neboli optimismus bez pověr a iluzí vyzvedá Neumannovu polemiku s tzv. marxistickými intelektuály, tj. intelektuály, kteří o sobě tvrdí, že jsou marxisté, marxisticky teoretizují, a přece zůstávají měšťáky. Václavek vítá jasně Neumannovo slovo, které ukázalo v celém dosahu nebezpečí nesprávného poměru těchto zdánlivě marxistických intelektuálů k mnohým otázkám. Stejně tak vítá Neumannovo vřazení jejich aktivit ke „vzpoufě inteligentů proti lidu“. Že by právě zde byla ukryta příčina výše uvedených asociálních paralel?

Čím hlouběji člověk poznává dílo Bedřicha Václavka, tím větší úctu a respekt v něm vzbuzuje Václavkova osobnost. Socialistický humanismus, tak charakteristický pro Bedřicha Václavka, byl stejně aktivistický jako optimistický. Jeho hluboký optimismus vyvěral z proniknutí k podstatě otázek vývoje společenského a kulturního i z naplnění jeho životních aktivit. Jeho životní kompas ho vnitřně osvobozoval, neboť, řečeno s Jilemnickým, jeho střelka ukazovala jedním koncem na to, co je třeba nenávidět, a druhým, za čím je třeba jít. Životní kompas Bedřicha Václavka je inspirujícím kompasem i pro naši dobu.

Zdeněk Kodýtek

Dělníci a utlačované národy světa potřebují Novou Kominternu!

My, zástupci Mezinárodního výboru pro přátelství a solidaritu se sovětským lidem, shromáždění na 3. kongresu Mezinárodního výboru v kanadském Torontu 10.-12. října 2008, vyhlásujeme:

1. Náš Mezinárodní výbor je organizovaným vyjádřením přátelství a solidarity se „sovětským lidem“, tj. lidem bojujícím za obnovu mnohonárodního Sovětského svazu coby socialistického státu. Tento výbor společně s naším orgánem Northstar Compass je nositelem tradice „Ruce pryč od Ruského výboru“, ustanovených v r. 1918 na pomoc ochráně mladé sovětské republiky před zahraniční intervencí.

2. Působíme jako organizace jednotné fronty na pomoc sjednocení, konsolidace a koordinace antiimperialistických sil světa s výchozím světovým hnutím za obnovu SSSR. Naším cílem je mezinárodní spolupráce při budování socialismu a solidarity se všemi antiimperialistickými silami bojujícími proti imperialismu v čele s USA, hlavním nepřítelem lidstva.

3. Současná situace obsahuje pokračující, USA vedenou vojenskou okupaci Iráku a Afghánistánu. Obsahuje rychle se rozvíjející ekonomický kolaps Wall Streetu a amerického impéria. A obsahuje politickou hru s ohněm sil tria Bush-Cheney-McCain a Obamy, podporující loutkového proamerického diktátora Saakašviliho v Gruzii a jeho nevyprovokovaný útok na hlavní město Jižní Osetie a proti obranným akcím Ruska. Prosazuje rychlé přijetí Gruzie za člena NATO, což se rovná vyhlášení války Rusku. Je zřejmé, že s odkazem na válku a mír, spravedlnost a bezpráví, svobodu

a tyranii nadcházející volby v USA nabízejí alternativu pro dělníky a utlačované v USA ani ve světě.

4. Historie mezinárodního komunistického a dělnického hnutí v první půli dvacátého století demonstrovala: S leninismem a Komunistickou internacionálou, navzdory nepříznivé objektivní situaci, vítězství kulminující v Sověty vedenou porážku fašismu a vítěznu čínskou národně demokratickou revolucí. Bez leninismu a Kominterny, navzdory příznivé situaci po 2. světové válce, vyústila porážka v rozklad socialistického tábora. Vzhledem k výše uvedeným faktům vyzýváme všechny strany a organizace proletářského předvoje, aby se vrátily k leninským kořenům a zásadám.

Stalin, velký vůdce výstavby socialismu SSSR a porážky světového fašismu ve 2. světové válce, zdůraznil v Základech leninismu:

„Dříve analýza podmínek proletářské revoluce byla obvykle pojmována z hlediska ekonomické situace jednotlivých zemí. Nyní už není tento přístup adekvátní. Teď musí být věc posuzována z hlediska stavu světové ekonomiky; proto by jednotlivé země a jednotlivé národní ekonomiky coby soběstačné jednotky měly zaniknout, měly by se stát články jednoho řetězu nazvaného světová ekonomika; protože starý „kulturní“ kapitalismus se vyvinul v imperialismus, imperialismus je světový řád finančního otroctví a koloniálního útlačení převážné většiny populace Země hrstkou „rozvinutých“ zemí...“

Dříve bylo hotovou věcí hovořit o proletářské revoluci v té či oné rozvinuté zemi jako o něčem odděleném

a soběstačném, čelícím samostatné národní frontě kapitálu coby jeho opozice. Teď musíme hovořit o světové proletářské revoluci; protože samostatné národní fronty kapitálu se staly články jednoho řetězu nazvaného světová imperialistická fronta, které je nutno se postavít společnou frontou revolučního hnutí ve všech zemích...“

5. Aby se mezinárodní dělnická třída a utlačované národy vyhnuly rozpadu, rozdělení a vítězství imperialistických mocností a především imperialismu USA; místo toho, aby byli nepřátelé míru, spravedlnosti, svobody a socialismu rozděleni, izolováni a zničeni, vyzýváme strany a organizace proletářského předvoje, aby sjednotily na základě proletářského internacionalismu mezinárodní dělnickou třídu a utlačované národy proti imperialismu, vedeného USA. V tomto procesu naléháme na ryzí komunistické a dělnické strany, aby se neostýchaly a chopily se výzvy k vybudování nové Kominterny v duchu tradic vynikající Třetí internacionály, ustanovené pod Leninovým vedením a na bedrech ruské revoluce a sovětské dělnické třídy.

My, představitelé Mezinárodního výboru pro přátelství se sovětským lidem, věříme, že slova Internacionální, „mezinárodní dělnická třída je zítřka lidský rod“ jsou stále platná.

Rezoluce byla jednomyslně přijata všemi delegáty. Žádáme vás, abyste se všemi silami snažili o to, aby se stala skutečností! Naším nepřítelem je kapitalismus – imperialismus!

Z Usnesení 3. kongresu Mezinárodního výboru konaného 16.-12. 10. 2008

Český statistický úřad se pojmu dělník vyhýbá, kde je to jen trochu možné, tam ho nahradí jiným výrazem. Naproti tomu levicovní odborníci sdružení v Klubu sociologů a psychologů neváhají názory dělníků zvlášť vyhodnocovat ve svých výzkumech veřejného mínění.

Co vadí dělníkům na současné KSČM? (v závorce uvedeno %, které vadí celé populaci): Nedomokratičnost KSČM - 14 % (20); tvrzení o snaze KSČM znarodnit majetek - 16 % (24); název komunistická - 18 % (20); nedovede se zbavit stalinismu - 19 % (23); možnost návratu k předlistopadovému socialismu - 24 % (24); zastaralost jejich idejí a cílů - 27 % (31); obohacení se bývalých komunistů - 48 % (46); Obecně její minulost, včetně KSČ - 48 % (50).

Znalosti o smýšlení českých dělníků jsou pro komunisty důležité. 67 % dělníků bere KSČM jako rovnoprávnou a demokratickou stranu. Podle výzkumu si názory na politickou stranu tvoří podle vlast-

Názory dělníků

ních zkušeností 68 % dotázaných, podle zkušeností rodiny 37 %, ze sdělovacích prostředků 24 % občanů (toto číslo může být ovlivněno stupněm nevědomování si vlivu médií). Ze studia různé literatury si dělá názor na KSČM jen 15 % občanů. Výzkumy ukazují, že právě dělníci a střední generace (45-59 let) přičítají vlivu médií na svůj názor malý význam.

Uvedená čísla z výzkumů jen potvrzují stále naléhavý význam osobního styku a osobního získávání pro sociální a politické cíle strany pro tyto sociální skupiny.

V dotazech na zastávání světových názorů odpovídali dělníci takto: marxistický, socialistický 13 %, sociálně demokratický 31 %, liberální 9 %, pragmatický 7 %, náboženský 5 %, jiné odpovědi ale 35 %. Zde je jasně patrné, která politická strana má v současnosti v ČR největší vliv na smýš-

lení dělníků. Vedoucí orgány KSČM by neměly brát takovéto výzkumy na lehkou váhu. Soustavně usilují o vliv na smýšlení dělnictva je pro

úspěch KSČM zásadně významné, námezdnic dělníků je v ČR 1 milion 990 tisíc v produktivním věku a další statistiky v důchodovém věku. Pro srovnání: k marxistickému, socialistickému světovému názoru se hlásí 80 % členské základy KSČM.

Ideje komunismu nejsou mezi dělníky v ČR zdiskreditovány. Ani u dvou třetin dotázaných občanů není komunismus zdiskreditován. Antikomunismus výslovně odmítá 32 % dělníků. Jen 7 % českých dělníků považuje komunistický světový názor za zločinný.

Informace z médií v ČR hodnotí dělníci takto: neobjektivní, nevyvážené 31 %, zčásti objektivní, zčásti vyvážené 44 %, vcelku objektivní a vyvážené 10 %. V dalších formulacích otázek sociologů ale už 45% dělníků si zřetelně uvědomuje anti-komunistické zaměření médií.

26 % dělníků je nespokojeno se svou životní úrovní, spíše nespokojeno je 43 % dělníků (součet je 69 %!). 29 % dělníků je spíše spokojeno a jen 2 % dělníků je spokojeno se svou životní úrovní.

Výzkumy veřejného mínění budou pokračovat, ale již v současnosti je zřejmé, že komunisté mají příznivý výhled do budoucnosti, pokud se ve své činnosti z výzkumů poučí. (JIB)

Odešli z našich řad

Dne 10. listopadu náhle zemřel v pozehnaném věku 94 let profesor hudby soudruh Miroslav PHILIPP, čestný, obětavý, zásadový komunista. Přes svůj vysoký věk se aktivně zúčastňoval politického života a takřka do posledního dechu jako zanicený milovník hudby denně hrával a komponoval i textově tvořil písně v pokrokovém duchu. Děkujeme za jeho plodný život a vyslovujeme hlubokou soustrast jeho zarmoutěné deceři Libuše a vnučce Vanesce.

V minulých dnech náhle skonala odaná, ideově zásadová a pevný komunistka soudruh Václav KOLÁŘ. Odchází v něm věrný, velice obětavý člen strany. Jeho dobrosrdečnost a vlídná povaha bude natrvalo zapánsána v naší myšl. Vyslovujeme hlubokou soustrast jeho synovi a celé rodině.

Redakce

Chlestakovštině kvete pšenice

Mladá fronta DNES (české noviny vydávané Němci) uveřejnila 23. 10. 2008 rozhovor s Olegem Tabakovem. Známý ruský herce se objevil v Praze, aby přezval na DAMU, kde už několik let učí, čestný doktorát. Jak nevyužit takové příležitosti? Využila ji redakce, stejně jako Tabakov. Ostatně u nás je skutečně známý.

V roce 1968 a znovu pak v roce 1974 vystupoval v Činoherním klubu v Gogolově Revizoru v roli Chlestakova. A zvládl ji, jak si někteří ještě pamatujeme, excelentně. Ústřední postava této hry je podvodník prvního řádu. A Tabakov tu hrál sebe. U herců to tak bývá. Dovedou mistrně a přesvědčivě sehrát zločince jako jeho oběť. Otomar Krejča vynikl v roli Ladislava Zápotockého a právem za svůj mimořádný výkon dostal Státní cenu Klementa Gottwala. Stejně tak právem sbíral vavříny za to, jak se představil v postavách zcela protichůdných. Role „negativních hrdinů“, jak jednou poznamenal Ladislav Boháč, mu však „seděly nejlépe“, protože je dovedl více prožít. A tak je tomu i u Tabakova. Jeho Chlestakov jej proslavil nikoli náhodou.

Svého druhu „chlestakovštinu“ předvedl také v uvedeném interview. A opět dovedně. Kdo by o věcech, o nichž hovořil, nic nevěděl, snadno by mu naletěl. Konkrétnost, s jakou líčí své příběhy (v roce 1974), nenechávají nikoho na pochybách o jejich pravdivosti. Jedná se o dvě záležitosti a obě se náramně hodí do mlýna dnešního antikomunismu.

První se týká Vasilu Biřaka. Podle Tabakova „druhé nejvýznamnějšího pohlavára po Gustavu Husákoví“. Přítel Landovský prý mu daroval k o p i i Biřakova výučního krejčovského listu tohoto předního „normalizátora“, ale „naše tajné služby“ mu převzácny dokument ukradly. A proč? Stála na něm totiž poznámka: „Nepouštět na sakal!“ A teď si představte, co by se mohlo stát, kdyby něco takového dovezl do SSSR!

A druhý příběh? Před návratem do Moskvy pozval ho do svého bytu Miroslav Müller, vedoucí oddělení kultury ÚV KSČ: Napájeť ho vodkou, aby prý z něho vymámil, jaké nedostatky vidí v našem divadelnictví. Tabakov byl však na vodku zvyklý. Podlehl ale, když Müller otevřel jakási tajná vřátka za falešnými hřbety knih a z pípy začal čerpat pivo. Tož mu nakonec „pod vlivem toho piva“ pravdu vyklopil: „Zničili jste české divadlo, jmenovitě Otomara Krejču, Josefa Svobodu a Alfréda Radoka, zařizli jste filmy Evalda Schorma.“

Vylhané je všechno. O Biřakovi i o Müllerovi.

Autor této poznámky na vlastní oči viděl onen pověstný výuční list, když V. Biřaka navštívil v jeho domku na Javorině. Měl ho v rukou – nikoli kopii, ale o r i g i n á l. Nic takového, o čem tlachá Tabakov, tam není! Naopak všechny zkoušky složil V. Biřak výtěčně. Ano, na

jaře 1968 uveřejnil Reportér údajnou fotokopii tohoto dokumentu s uvedenou shazovačnou poznámkou. Šlo o falzum. Pořídil je Jiří Hochmann, publicistický Chlestakov v českém vydání, známý ostatně podobnými žertky již z Rudého práva, z kterého, když padla nabídka, s níž ještě na závěr své kariéry stačil přijít Antonín Novotný, aby se totiž stal šéfredaktorem ústředního stranického listu, odešel (právě do Reportéra). Hochmann se stal agentem CIA, když ještě působil v USA jako dopisovatel Rudého práva. Pro jeho chlebodárce bylo hračkou konstruování nejrůznějších falzů.

A pokud jde o Müllera? Tabakov jej navštívil nejednou. Popíjeli spolu vodku, kdo koho víc pobízel a z jakých důvodů, zůstane tajemstvím. Nevím, dostalo-li se na řadu žemosecké víno, které měl Müller vždy po ruce. (A pravda je: pár lahviček měl schované za knihami bez falešných hřbetů.) Pivo nosil ze sklepa. Jak by také vypadalo, kdyby ho čepoval z „tajné pípy“ skryté v knihovně! Podstatné ovšem je, že Tabakov vedoucímu oddělení skutečně líčil poměry v českém divadle a náramně si přitom spolu rozuměli. Müller, mohli by mnozí dosvědčit, o svém spolustolovníku mluvil vždy jen v superlativech. Pokládal ho za jednoho ze svých nejbližších přátel.

Co napovídá Tabakov redaktorce Mladé fronty HEUTE, jsou báchorky, které se

dnes rády slyší a nosí. Lži ad hoc.

Revizor z proslulé závěrečné scény Gogolovy hry se ovšem neobjeví a neodhalí podvodníka. Müller už dávno nežije. Ale třebaže tu již roky není, čistí si jím své špinavé zadky kdejaký prozeřimní, z morálního hlediska, společenský odpad (v tomto čase, žel, velmi prosperující). Ale i kdyby Müller žil, v této „demokracii“ ke slovu by ho sotva pustili. Ani v Haló novinách, kde ho také pomlouvají. Nedávno o něm rozšířil Hrabica, že prý zakázal postavit v Praze pomník Jaroslavu Haškovi, který vytvořil Josef Malejovský. Müller považoval národního umělce Malejovského bezmála za pánaboha. Měl také největší zásluhu o to, že Malejovskému bylo umožněno koupit si po nějakém emigrantovi vilku se sochařským ateliérem, osobně dbal, aby se přitom komise držela zákonů. Malejovský si Müllerovi vážil, byl jeho přítelem, a také byl jedním z mála smutečních hostů, kdo se účastnil Müllerova pohřbu.

Dnes se pomluvy na čestné lidi působící na odpovědných funkcích v minulosti šíří jak houby po dešti. Vyrábějí se proudovou metodou. Kde kdo se snaží vylepšit svůj posudek na účet poražených a mrtvých. V takovém rozsahu a intenzitě, že pokud už se někdo proti tomu ozve, zaniká jeho hlas v koordinované vřavě masových médií. Chlestakovštině zkrátka a dobře kvete pšenice. Jan Kůrka

Dialog ● otázky ● odpovědi číslo 247. Vydavatel Dr. Milan Havlíček. Adresa: OREGO, Box 13, 257 26 Divišov. Nevyžádané rukopisy nevracíme. Vyhrazujeme si právo redakční úpravy rukopisů. Registrováno MK ČR 6320. ISSN 1210-454. Uzavěrka čísla 15. 12. 2008. Internetová stránka: www.dialog-wbs.cz